

Daritev.

Ni čudnega ni, da je dobri Abel svojo najlepšo ovčko Bogu daroval. Tudi Ti, ko si bil še manjši otrok, si najlepših in najbolj pisanih rožic v travi natrgal in jih ljubljeni mamici prinesel. Tistemu tovarišu v šoli, ki ga rad imaš, tudi rad daš kos od svoje južine; in če ga imaš prav posebno rad, bi mu še celo svojo najljubšo igračo podaril. Med otroci je navada, da pokažejo svojo ljubezen do staršev in prijateljev do prijatelja z lepim, bogatim darom.

Kakor ljudje med seboj, tako občujemo mi tudi z nebeškim Očetom. Zato je Abel Bogu svojo ovčko dal; zato so tudi pozneje po njegovem zgledu vsi, ki so Boga res ljubili, darovali Mu, kar so najboljšega in najlepšega imeli.

Nihče, nikjer in nikdar pa ni mogel Boga tako lepo in iskreno ljubiti, kot ga je ljubil Njegov Sin — Jezus. Od vekomaj sta bila skupaj v nebesih in se ljubila. Tudi potem, ko je Sin božji za nekaj let iz svoje nebeške domovine dol na zemljo prišel, ta ljubezen ni prenehala in ugasnila. Ko je mali Jezus v Nazaretski hišici rasel in delal, je bilo Njegovo najljubše opravilo molitev. Ko je pozneje hodil po Palestini učiti in ljudem dobrote deliti, je velikokrat celo noč v kakšnem samotnem vrtu klečal in molil. Pri molitvi z Bogom govorimo: in kadar je Jezus molil, je govoril s svojim Očetom, ki ga tako ljubi.

Toda Jezus, ki je bil obenem pravi človek, je hotel svojo ljubezen do Boga tudi po človeško pokazati — z daritvijo. Ovčar in goved in drugih dragih reči ni imel, da bi jih daroval. Pa tudi, če bi jih imel, bi On vsega tega Bogu ne daroval. Saj je vedel, da si Bog z eno samo besedo takih reči lahko ustvari kolikor in kakršnih hoče. Jezus je za svojo daritev poiskal in izbral nekaj takega, kar bo res Očetu v veselje. Ko je bil v Jordanu krščen, je Bog rekel, da ima nad svojim Sinom »največje veselje«. Zato je Jezus sklenil, da bo samega sebe daroval Bogu.

Kako je Jezus ta svoj sklep izvršil, ste slišali že v šoli. Pustil je, da so ga sovražniki pribili na križ. Tam je bil res z ranami in bolečinami pokrit, kot je bila Abelova ovčka vsa v ognju. Po telesu so se Mu poznali še udarci od bičev, v glavo je imel trnje zadrto, roke in noge z žebli prebite, usta so bila žejna; njegovi prijatelji — apostoli so ga zapustili, sovražniki so se norčevali iz Njega; ljudje katere je prej učil, Mu niso več verjeli; Marija ga je žalostna gledala. Tako je duša Jezusova bila »žalostna do smrti«; telo pa je res od bolečin umrlo. Kakor je Abelova ovčka bila vsa v plamenih in sežgana na oltarju, tako je bil Jezus ves v bolečinah, ko je umrl na križu.

Jezusova smrt na križu je bila torej daritev nebeškemu Očetu. Tako dragocen je bil Jezusov dar in tako všeč je bil Bogu, da je zaradi te daritve vsem ljudem odpustil, kar so ga žalili, in nam zopet odprl nebesa.

Ksaver Meško:

Sveta noč.

*O Jezušček mili, na slami ležiš
in zdiš se ves slab in ubog,
in vendar v roki ves svet držiš,
ker vsemogočni si Bog.*

*Poln vere goreče poklekнем pred Te,
Boga Te spoznam in častim.*

*O Jezušček, blagoslovi me
iz jaslic in večnih višin!*